

Dvaja v jednom srdci

Autorka románu

JEDNÉHO DŇA
V DECEMBRI

JOSIE SILVEROVÁ

*Dvaja
v jednom srdci*

*Dvaja
v jednom srdci*

JOSIE SILVEROVÁ

Original title: Josie Silver: THE TWO LIVES OF LYDIA BIRD

Text copyright © Josie Silver, 2020

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd., London. All right reserved.

Cover design © Otava Publishing Company Ltd.

Cover illustrations © Gettyimages

Josie Silverová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Veronika Lašová, 2020

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0049-6

*Venujem svojej sestre
a zároveň najlepšej kamarátke.
Najkrajšie je, že máme jedna druhú.*

Prológ

Väčšina okamihov, ktoré nám navždy zmenia život, sa udeje náhle a nepredvídane. Niekedy sa dokonca nepozorovane prešmyknú popri nás a ich dôležitosť si uvedomíme neskôr – ak vôbec. Mám na mysli napríklad chvíľu, keď posledný raz unesiete na rukách svoje dieťa. Keď zagúľate očami na cudzieho človeka a po čase sa z vás stanú najlepší priatelia. Keď sa z náhleho popudu prihlásite na letnú brigádu v nejakej firme a zostanete v nej pracovať dvadsať rokov. Chápete, čo mám na mysli. Preto mi ani len nenapadne, že jeden z tých okamihov práve prežívam, keď mi štrnásteho marca 2018 o 18.47 zazvoní mobil. Potichu zanaďávam, lebo sa mi do vlasov zamotala natáčka na suchý zip a už teraz viem, že prídem neskoro.

„Haló?“

Len čo ťuknem na ikonu reproduktora a z telefónu sa ozve Freddie zvýšeným hlasom, aby prekričal hluk premávky v pozadí, usmejem sa. Nemôžem si pomôcť.

„Počúvam,“ poviem s vlásenkami medzi perami.

„Ahoj, Lydi, Jonahovi sa pokazilo auto, tak to otočím a zájdem poňho. Nezdržím sa dlho, najviac desať minút.“

Ešteže nevidí, ako sa zatvárim. Ktorá slávna osobnosť povedala, že v jej manželstve neboli dvaja, ale traja? Princezná Diana? Úplne jej rozumiem, lebo som na tom rovnako. Zatiaľ síce nie som vydatá, no onedlho budem. Freddie Hunter je môj snúbenec a som *takmer* najšťastnejšie dievča na svete. Prečo *takmer*? Pretože podobne ako princezná Diana, aj my sme vo vzťahu traja: Freddie, ja a prekliaty Jonah Jones.

Na jednej strane to chápem. Aj ja sa každý deň rozprávam so sestrou, ibaže Elle večne nevysedáva na našom gauči s čajíkom v ruke a arogantne sa nedožaduje pozornosti. Niežeby bol

Freddieho najlepší kamarát arogantný – práve naopak, je srdečný na porazenie. Nejde ani o to, že by som ho nemala rada. Len by som ho skrátka mala oveľa radšej, keby sme sa vídali zriedkavejšie. Dnešný večer by som si napríklad vedela pokojne predstaviť bez neho. Freddie ho pozval na oslavu a so mnou to neprediskutoval, hoci ja mám narodeniny.

Vyplujem vlásenky, prestanem sa mocovať s natáčkou a podráždene si priložím mobil k uchu.

„Bože, Freddie, naozaj poňho musíš ísť? U Alfreda máme rezerváciu na ôsmu. Ak budeme meškať, stôl nám nepodržia.“

Hovorím z vlastnej skúsenosti: náš firemný vianočný večierok sa zmenil na katastrofu, keď sme do reštaurácie dorazili o desať minút neskôr, a napokon sme slávnostne vyobliekaní večerali v mekáči. Dnes ma čakala narodeninová oslava v kruhu rodiny a mamu by určite nepotešilo, keby namiesto fettuccine s kuracím mäsom dostala Big Mac.

„Upokoj sa, Popoluška, na bál prídeme včas. Sľubujem.“

Typický Freddie! Nikdy neberie nič vážne, aj keď sem-tam by som to viac než uvítala. Žije vo svete, kde je čas pružný ako guma a môže ho natahovať podľa svojich predstáv – alebo, ako v tomto prípade, podľa Jonahových predstáv.

„Fajn,“ povzdychnem si rezignovane. „Len ťa preboha prosím, jedným očkom sleduj čas.“

„Neboj sa,“ odvetí a zvýši hlasitosť autorádia. „Prepínam a končím.“

V spálni zavládne ticho a ja sa zamyslím, či by si niekto všimol, keby som si odstrihla chumáč vlasov zamotaný v natáčke, ktorá mi momentálne visí pri uchu.

A to bol on. Okamih, ktorý mi navždy zmenil život. Štrnásteho marca 2018 o 18.47 sa nebadane prešmykol popri mne.

2018

Skutočnosť

Štvrtok 10. mája

Freddie Hunter, známy aj ako láska môjho života, pred päťdesiatimi šiestimi dňami tragicky zahynul.

V jednej chvíli mu vyčítam, že mi neskorým príchodom pokazí narodeninovú oslavu, a vzápätí sa usilujem pochopiť, prečo v našej obývačke stoja dve uniformované policajtky a jedna z nich ma hľadá po ruke, zatiaľ čo mi oznamuje strašnú správu. Uprene sa zadívam na jej obrúčku, potom pohľadom prejdem na svoj zásnubný prsteň.

„Freddie nemôže byť mŕtvý,“ namietnem. „Budúci rok sa vezmeme.“

Neviem si presne vybaviť, čo nasledovalo. Zrejme mi v tom bráni pud sebazáchovy. Pamätám sa na modré majáky policajného auta, v ktorom ma odviezli na pohotovosť. Matne si spomínam, že ma sestra chytila pod pazuchu, keď sa mi v čakárni podlomili kolená. Že som sa Jonahovi Jonesovi otočila chrbtom, hneď ako som ho zbadala. Z nehody vyviazol bez vážnejších zranení, iba mu obviazali ruku a prelepili ranu nad okom. Pomyslela som si, aké je to nespravodlivé: do auta nastúpia dvaja, ale vystúpi len jeden. Ešte si pamätám, čo som mala na sebe. Novú zelenú blúzu, ktorú som si kúpila špeciálne na slávnostnú večeru. Zanesla som ju do sekáča. Aj tak by som si ju už nikdy neobliekla.

Od toho hrozného večera som sa nespočetne ráz pokúšala rozpomenúť na každé slovo nášho posledného telefonátu. V hlave mi však utkvelo iba to, ako som Freddiemu pripomínala, aby do reštaurácie prišiel včas. To ma privádza na ďalšie myšlienky. Šiel kvôli mne prirýchlo? Môžem za to, že havaroval? Bože, kiežby

som mu bola povedala, ako veľmi ho ľúbim! Keby som bola vedela, že sa zhovárame naposledy, vyznala by som mu lásku. Občas ma mrzí, že nám osud nedoprial ešte jeden rozhovor – hoci si nie som istá, či by som ho psychicky zvládla. Niekedy je možno lepšie nevedieť, že niečo zažívame naposledy. Kedy po mňa mama prišla posledný raz do školy a povzbudivo mi stisla rúčku. Kedy si otec poslednýkrát spomenul na moje narodeniny.

Viete, čo mi Freddie povedal tesne predtým, než zložil, aby sa poponáhľal na oslavu mojich dvadsiatych ôsmych narodenín? *Prepínam a končím*. Tak sa so mnou lúčil už celé roky. Jakživ by mi nezišlo na um, že raz sa ten hlúpy pozdrav stane jedným z najvýznamnejších v mojom živote.

To sa Freddiemu podobá – teda podobalo –, ukončovať hovory obľúbenou frázou. Poháňala ho nenásytná túžba po živote. Snúbila sa v ňom mladícka ľahkovážnosť s dravou súťaživosťou. Vedel sa zabávať, no zároveň tvrdošijne kráčať za svojím cieľom. Vynikal jedinečným darom reči. Dokázal ľudí presvedčiť, že niečo je v ich najlepšom záujme, hoci z ich rozhodnutia najviac ťažil on. Pracoval v reklame a rýchlosťou blesku sa vyštveral po kariérnom rebríčku. Všade, kde sa objavil, priťahoval pozornosť. Bol skrátka človek, ktorý vám zostane v pamäti ešte dlho po tom, čo odíde.

A teraz odišiel. Navždy. Jeho auto skončilo v dube pri ceste, kapota pokrčená ako harmonika. Mám pocit, akoby mi niekto skalpelom rozrezal hrudník a priedušnicu mi zaviazal na uzol. Nevládzem do pľúc vtiahnuť vzduch, horko-ťažko lapám po dychu a ustavične som na pokraji paniky.

Včera ma opäť prišiel pozrieť lekár, a keď mu mama v obývačke vyčistila žalúdok, napokon sa podvolil a naordinoval mi lieky na spanie. Dostala som mesačné balenie nejakých nových piluliek. Dlho sa mi ich zdráhal predpísať, lebo podľa neho „zármutoč nad stratou blízkej osoby treba prežiť vedome“. Nevymýšľam si, naozaj ma pred niekoľkými týždňami odbil presne týmito slovami a potom odišiel domov k žijúcej manželke a deťom.

Mama býva hneď za rohom, čo je požehnanie, ale aj prekliatie. Závisí od okolností. Keď napríklad prinesie ešte teplú dusenú kuracinu na zelenine alebo ma v mrazivé novembrové ráno počká na konci ulice, aby ma odviezla do práce, vtedy ma teší, že bývame blízko seba. Inokedy, keď sa napríklad po prehýrenej noci zobudím s opicou, všetko vidím dvojmo a ona mi vtrhne do izby, ako keby som stále mala sedemnásť, alebo keď niekoľko dní nepovysávam a ona znechutene pokrčí nosom, akoby som patrila k extrémnym bordelárkam, ktoré zachráni jedine zásah dokumentárnej reality šou, vtedy ma to neteší. A už vôbec nie, keď ma navštívi o tretej popoludní, zatiaľ čo sa v obývačke so zatiahnutými závesmi pokúšam trúchliť v prepotenom trojdňovom pyžame, aby mi uvarila čaj a pripravila sendviče, pričom čaj zabudnem vypiť a sendviče strčím do chladničky, hneď ako sa poberie vydrhnúť kúpeľňu na poschodí alebo vyniesť smeti.

Iste, chápem ju. Všetmožno sa ma usiluje chrániť, najmä v tomto období. Chudák lekár jej celý rozklepaný vysvetľoval, prečo mi lieky na spanie spočiatku nechcel predpísať. Aj ja sa tabletkám zväčša vyhýbam, hoci sám Boh vie, ako veľmi ma momentálne láka predstava sladkého zabudnutia. Neviem, prečo do toho zaťahujem Boha. Freddie bol odjakživa zarytý ateista a ja sa považujem prinajmenej za agnostičku, preto si nemyslím, že by Boh zariadil, aby som sa tesne po snúbencovej smrti zapojila do klinického skúšania nejakého lieku. Lekár na to pristal zrejme preto, lebo ho mama tvrdošijne žiadala o najvyššie dávky diazepamu, a nové tabletky by mali byť miernejšou a bezpečnejšou alternatívou. Ak mám byť úprimná, je mi fuk, čo sú zač. Som ten najnešťastnejší a najvyčerpanejší pokusný králik na svete.

S Freddiem sme si nedávno zohnali úplne fantastickú posteľ, rozprávkový ostrov obrích rozmerov. Možno tomu nebudete veriť, ale v hoteli Savoy raz dražili staré postele, aby uvoľnili miesto novým. Kúpili sme ju za pár šupiek. Známi najprv neveriacky dvíhali obočie: *Naozaj si mienite kúpiť posteľ z druhej ruky?*

„Prečo by ste to, prepána, robili?“ zdesene sa ma opýtala mama, akoby sme poškúľovali po rozheganom skladacom lôžku, ktoré vyradili v miestnom útulku pre bezdomovcov. Títo pochybovači do hotela Savoy zrejme nikdy nevkrócili. Pravdupovediac som v ňom jakživ nebola ani ja, no v telke som videla dokument o ich ručne vyrábaných posteliach, takže som presne vedela, do čoho idem. Stali sme sa majiteľmi najpohodlnejšej postele široko-ďaleko. S Freddiem sme si v nej vychutnali nespočetné množstvo nedeľňajších raňajok, veľa sme sa v nej nasmiali, naplakali a krásne sa milovali.

Keď mi mama niekoľko dní po nehode oznámila, že prezliekla periny, nervovo som sa zrútila. Mala som pocit, akoby som sa na seba dívala z veľkej diaľky: rozbehla som sa do kuchyne, dlaň som priložila na dvere práčky a s plačom som sledovala, ako sa v spenenej vode prevaľujú obliečky a zmývajú sa z nich posledné stopy Freddieho vône.

Mamu moja reakcia vydesila. Privolala na pomoc sestru a pokúšali sa ma zdvihnúť zo zeme. Nakoniec sme všetky tri skončili schúlené na kuchynskej dlážke a civeli sme na bielizeň so slzami v očiach, lebo bolo vrcholne nespravodlivé, že Freddie už nie je medzi nami.

Odvtedy som v našej posteli nespala. Vlastne poriadne nespím takmer vôbec. Občas si na chvíľu zdriemnem, položím si hlavu na stôl vedľa nedojedených raňajok, ľahnem si na gauč a zababuším sa do Freddieho kabáta alebo si schrupnem postojacky opretá o chladničku.

„No poď, Lydi,“ osloví ma sestra a zľahka mnou zatrasie. „Odvediem ťa hore.“

Letmo sa pozriem na hodiny. Som trochu zmätená, lebo keď som zatvorila oči, svietilo slnko, ale medzitým sa tak zotmelo, že niekto – predpokladám, že Elle – zažal lampu. Je taká pozorná! Vždy som ju považovala za lepšiu verziu seba. Podobáme sa postavou a výškou, no zatiaľ čo ja som svetlovláska so svetlými

očami, ona má tmavé vlasy aj oči. Okrem toho je oveľa láskavejšia než ja, často na vlastnú škodu. Dnes u mňa strávila väčšinu popoludnia. Mám podozrenie, že mama vypracovala harmonogram, aby som nezostala osamote dlhšie ako dve hodiny denne. Viem si predstaviť, že si ho vyvesila na chladničku vedľa nákupného zoznamu a týždenného jedálneho lístka na chudnutie. Mama skrátka zbožňuje zoznamy.

„Kam hore?“ Keď sa posadím, všimnem si, že Elle drží v ruke pohár vody a fľaštičku s pilulkami.

„Do postele,“ odvetí odhodlane.

„Tu mi je dobre,“ zašomrem, hoci na našom gauči sa neleží pohodlne. „A ešte nie je veľa hodín. Čo keby sme si pozreli...“ Kývnem hlavou na televízor v kúte a pokúsim sa vydolovať z pamäti názov nejakého seriálu. Môj unavený mozog sa však na nič nezmože. Otrávene si povzdychnem. „Veď vieš... tú ukričanú drámu s krčmou a plešatými chlapmi.“

Usmeje sa a prevráti oči. „Myslíš *EastEnders*.“

„Hej, tú,“ prikývnem a roztržito preletím pohľadom po obývačke, lebo nikde nevidím diaľkový ovládač.

„Pred chvíľou sa skončila. Okrem toho ju už aspoň päť rokov nepozeraš,“ podotkne.

Zvraštím tvár. „Pozerám! Je tam tá... žena s veľkými náušnicami a hrá tam aj... ako sa volá... Barbara Windsorová!“ namietnem a zdvihnem bradu.

Elle pokrúti hlavou. „Obidve zomreli.“

To mi je ľúto, pomyslím si. A ľutujem aj ich rodiny.

Vystrie ku mne ruku. „Lydia, je najvyšší čas ísť do postele,“ povie nežne, no zároveň neoblomne. Pripomína mi skôr zdravotnú sestru než biologickú.

V očiach ma zaštipu horúce slzy. „Nezvládnem to.“

„Zvládneš,“ uistí ma. Stále mi podáva ruku. „Alebo chceš po zvyšok života spať na gauči?“

„Bolo by na tom niečo zlé?“

Prisadne si ku mne, fľaštičku s liekmi položí na stôl a vezme mi ruku do dlaní. „Áno, Lydi, bolo. Keby tu namiesto teba sedel Freddie, určite by si chcela, aby sa konečne normálne vyspal. Alebo sa mýlim?“

Smutne pokrútim hlavou. Nie, nemýli sa.

„Vlastne si myslím, že by ho tvoj duch strašil dovtedy, kým by si nešiel ľahnúť do postele,“ dodá a palcom mi prejde po hánkach. Priškrtené sa zasmejem cez hrču slz, ktorú mám od Freddieho nehody permanentne v hrdle.

Sledujem, ako si do dlane vysype sýtoružovú tabletku. Naozaj ma také drobné pilulky môžu dať do poriadku? Skutočne postačí zopár týždňov tvrdého spánku a budem ako predtým?

Elle sa mi neústupne zahľadí do očí. Keď si uvedomím, aká som zničená, po líkach sa mi skotúľajú slzy. Som fyzicky aj psychicky na dne – teda aspoň dúfam, že to je dno, lebo keby som sa cítila ešte horšie, pravdepodobne by som to neprežila. Roztrasenými prstami si vezmem tabletku, vložím si ju do úst a zapijem vodou. Vyjdeme na poschodie. Pred dverami do spálne sa posledný raz otočím k sestre.

„Toto musím zvládnuť sama,“ zašeptám.

Z očí mi odhrnie zlepené vlasy. „Si si istá?“ skúmavo si ma premeria. „Ak chceš, zostanem pri tebe, kým nezaspíš.“

Potiahnem nosom a sklopím zrak, uplakaná ako zvyčajne. „Viem, že by si zostala,“ odvetím a stisnem jej ruku. „No asi bude lepšie, ak...“ Nenapadajú mi správne slová. Neviem, či už začína účinkovať liek na spanie, alebo správne slová skrátka neexistujú.

Elle prikývne. „Keby si niečo potrebovala, budem dole, dobre? Nikam neodídem.“

Prstami zovriem kľučku. Odkedy mama vymenila obliečky, do izby som nev kročila. Cestou do kúpeľne som odvracala hlavu, aby som nezavadila pohľadom o čistú posteľ. Spálňu som vypudila z mysle ako miesto činu ohraničené žltou policajnou páskou.

„Je to iba posteľ,“ zašuškám a váhavo potlačím dvere. Nie je tu policajná páska a pod posteľou sa neskrývajú strašidlá. Lenže nevidím ani Freddieho Huntera a to mi láme srdce.

„Iba posteľ,“ prikývne Elle a chlácholivo ma pohladí po chrbte. „Kus nábytku slúžiaci na odpočinok.“

To nie je pravda. Obidve vieme, že posteľ je oveľa viac než len to. Táto izba, moja a Freddieho spálňa, bola jeden z hlavných dôvodov, prečo sme dom kúpili. Vzdušná a slnečná, s medovými parketami a s vysokými výsuvnými oknami, cez ktoré za jasných letných nocí prenikali lúče mesačného svitu.

Nieкто, pravdepodobne Elle, tu bol ešte predο mnou a na mojom nočnom stolíku zažal lampu. Víta ma ostrovček jej mäkkého svetla, aj keď slnko ešte celkom nezapadlo. Sestra mi dokonca ustlala posteľ, takže si pripadám ako v hotelovej izbe, nie ako doma. Len čo za sebou zatvorím dvere, ovanie ma vôňa čerstvo naškrobenej bielizne. Vo vzduchu neostala ani stopa po mojom parfume či po Freddieho vode po holení. Cez stoličku nie je prehodená košeľa pokrčená po celodennom sedení v kancelárii, na zemi nie sú ledabolo odkopnuté topánky. Spálňa vyzerá ako vystrihnutá z katalógu. Cítim sa v nej ako hosť.

„Je to iba posteľ,“ zopakujem a posadím sa na kraj matraca. Po chvíli si ľahnem na chrbát, schúlím sa pod prikrývku a zavriem oči.

Na obliečky hodné luxusnej posteľe zo Savoya sme minuli oveľa viac peňazí, než by sa patrilo. Kúpili sme bielu bavlnenú bielizeň s vyššou hustotou priadze, než majú vo väčšine hotelov, v ktorých som kedy spala. Hneď ako sa zakryjem, uvedomím si, že prikrývka je teplá. Elle mi pod paplón strčila termofoar, aby ma uchránila pred nepríjemným chladom vypratých obliečok. Moja posteľ – naša posteľ – ma objíma ako dávny priateľ, ktorého som dlho zanedbávala.

Ležím na svojej strane matraca, vnútro mi zvierá bolestivý žiaľ. Mimovoľne natiahnem ruky k miestu, ktoré donedávna

patrilo Freddiemu. Položím tam termofor. Keď sa aj jeho prikrývka zohreje, vkláznem pod ňu a zahrievaciu fľašu si pritísnem k hrudi. Slzami zmáčanú tvár zaborím do Freddieho vankúša a zrevem ako ranené zviera. Z hrdla sa mi derú dosiaľ nepoznané, neovládateľné vzlyky.

A potom bolesť pozvoľna poľaví. Splašené srdce sa upokojí, končatiny oťažejú, akoby boli z olova. Pod mäkkými prikrývkami mi je príjemne teplo a po prvý raz po päťdesiatich šiestich dňoch si bez Freddieho nepripadáam bezmocná. Nepripadáam si bezmocná, lebo len čo mi na viečka sadne spánok, pocítim, ako sa matrac prehne pod váhou snúbencovho tela. Pritúli sa ku mne a na krku ma poštekľí jeho pravidelný dych. Freddie Hunter, ochráň ma pred týmito temnými, nezmapovanými vodami. Priviniem sa čo najtesnejšie k nemu, vdýchnem jeho vôňu a upadnem do hlbokého, pokojného spánku.

Sen

Piatok 11. mája

Poznáte tie krásne chvíle včasných jarných rán, keď slnko vstáva oveľa skôr ako vy, a ak sa náhodou prebudíte, oči hneď zavriete so slastným vedomím, že si ešte niekoľko hodín môžete po-spať? Ospalo sa otočím a zbadám, že Freddie stále leží vedľa mňa. Zo srdca mi spadne obrovský balvan. Znehybniem a pokúsim sa zladať rytmus našich dychov. Ešte je zavčasu, sú iba štyri hodiny nadržanom, preto opäť zatvorím oči. Zaplaví ma priam nebeská úľava. Pritúlenými telami zohrievame posteľ, izbu zalieva zlatisté svetlo brieždenia, za oknami spievajú vtáky. Prosím, Freddie, nedovoľ mi prebrať sa z tohto sna.